

CATE WOODS

VÕÕRASTE-
MAJA
TANSY FALLSIS



Imetore ja südant soojendav romaan
uest algusest

Originaali tiitel:
Cate Woods
The Inn at Tansy Falls
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, firmad, organisatsioonid, kohanimed ja sündmused – välja arvatud üldkasutatavad – on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel ning igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Cate Woods, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D03409122
ISBN 978-9949-82-896-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Nelli pea käis väljuvate lendude tablood uurides ringi. ROOMA, LAGOS, LOS ANGELES, BANGKOK. Uskumatu, et sa võisid lennata sellest kohast kõigest mõne tunniga, kuhu hing ihkas. Suvalisse maailma punkti – kuigi Nell ihkas praegu üksnes tagasi koju, oma mitte just kõige paremas seisukorras korterisse, eelistatult pimedaks tehtud magamistuppa oma voodisse. Kuigi ta voodi polnud isegi mitte eriti mugav: madratsi üks külg oli lääpas meenutusena mehest, kes oli sellel aasta eest maganud. Kui ta öösel end voodis pööras, tuletas madrats talle endiselt meest meelde.

Nell leidis lõpuks väljuvaid lende uurides oma sihtkoha: NEW YORK ja selle kõrval paksude roheliste trükitähtedega VÄLJUB 8.20. Ta pani südame võbisedes käe laenatud kohvri väljatõmmatavale käepidemele. Kui viimaste kuude sündmused poleks juba niigi kummutanud põhimõtet, et sul õnnestub „manifesteerida“ oma südamesoovi pelgalt „Universumilt palumisega“, siis praegune olukord tõestas seda lõplikult, sest kui mitu korda oli Nell viimaste päevade jooksul Universumilt palunud, et see lend tühistataks? Aga lennuk ootas teda kõigele vaatamata õues asfaldil. Lennul polnud isegi nii palju sündsustunnet, et edasi lükkuda. Huvitav, kas kahe jalaga kindlal

maal seistes on võimalik õhuhaigeks jääda, arutles üha suurema paanikaga võitlev Nell.

Kuigi oli varahommik ja kell polnud isegi veel kuus, nägi pagasi registreerimise letis istuv naine välja nii, nagu oleks ta valmis veetma tujuküllast öhtut martiini-kokteilidega. Nell puudutas oma lühike-seks lõigatud punakasblonde juukseid; ta oli tõusnud suure kiiruga kell pool viis ja vajunud oma väljanägemise peale mõtlemata otsemat teed takssosse, aga lennujaama terminali eredas valguses hakkas ta kahetsema, et polnud vähemalt juukseid harjanud. Ta polnud mingi supermodell – selleks oli ta vähemalt paarikümne sentimeetri jagu liiga lühike –, aga kuna tal olid peened näojooned, õunu meenutavad põsed ja roosinupuhuuled, öeldi tema kohta sageli, et ta meenutab haldjat, mis tegi Nellile salamisi heameelt, sest viis ta mõtted Liv Tylerile filmis „Sõrmuste kuningas“, kuigi tegelikult polnud tal Liv Tyleriga midagi ühist. Ja sel hommikul meenutas ta päris kindlasti pigem mäekolli kui haldjat.

„Mitu ühikut teil pagasit on?“ küsis teenindaja.

„Ainult üks.“

„Ja kas teie käsipagasis on siin loetletud esemeid?“ Teenindaja tok-sis pika punase küünega lamineeritud dokumenti, milles olid loetletud keelatud esemed. Nelli nägu lõi nimekirja uurides õhetama; ta naeratas teenindajale, lootes, et ta nägu väljendab muretust ja süütust, kuigi tegelikult nägi ta välja pigem poevarguses kahtlustatava moodi. Tõesõna, sama hästi oleks tal võinud olla laubale löödud neonvärvides tempel: SALAKAUBAVEDAJA. Õnneks see kallihinnaline asi, mille ta oli peitnud oma lemmiksviitri sisse mähituna kohvrisse, ei sisaldanud keelatud esemete nimekirjas. Aga ta muretses ikkagi, mis temast saab, kui asi peaks avastatama.

Kolmekümne seitsme eluaasta jooksul olid Nelli lennukogemused piirdunud kohatiste lühilendudega kodust Inglismaalt Euroopa mandriossa. Asi polnud mitte selles, nagu talle poleks meeldinud lennata – hoopis vastupidi: ta unistas safarist Aafrikas või matkamisest Himaalajas –, aga sarnaselt paljude teiste unistustega, mis tal olid aastate jooksul olnud, polnud tal õnnestunud ka neid unistusi tõeks

teha, ja nüüd oli juba liiga hilja. Malibu või Milano asemel oli tema elu koondunud mõne ruutkilomeetri suurusele alale igati ebahuvitava Londoni eeslinnas ja ta tundis, kuidas iga järgneva aastaga kuivas tema eksistents üha enam kokku, kuni võib arvata, et ühel heal päeval ta lihtsalt... kaob.

„Kas aknaalune koht või vahekäigu ääres?“ küsis teda lennule registreeriv teenindaja.

„Mis iganes on avariiväljapääsule kõige lähemal.“ Nell oli mõelnud seda naljatoonil öelda, aga isegi talle endale tundus, et see kõlas pigem pelglikult ja paanika moodi.

Viimase vindini meigitud teenindaja vaatas talle kaastundlikult otsa. „Kardate lendamist?“

„Oh, pole hullu, ma olen lihtsalt pisut roostes.“

„Muretsemiseks pole vähimatki põhjust. Laske end lõdvaks, tellige džinn toonikuga, vaadake filmi. Nautige! Nii, siin on teie pardakaart. Lennule minek kell 7.30 väravast kaksikümmend kaks. Head reisi, preili Swift.“

NELL LIIKUS PIKKAMÖÖDA lennuki vahekäigus edasi, püüdes mitte jääda ette kotte pagasiriiulile tõstvatele kaasreisijatele, kuni leidis oma istekoha lennuki sabas tualettide kõrval. Tema koht oli viieistmelise rivi keskel, nii et see polnud ei akna all ega vahekäigu ääres ja oli avariiväljapääsust nii kaugel kui võimalik. Registreerimislaua teenindaja oli vist leidnud, et Nell vajab pigem temast kummalegi poole jääva kahe kaasreisija tuge kui kiiret ligipääsu täispuhutavale avariiliumäele.

Parasjagu siis, kui Nell end istmel sisse seadis, seisatas istmerea kõrval kottide ja lastega naine.

„Oodake nüüd, mulle tundub, et meie kohad on siin. Ma ütlesin OODAKE!“ Naine haaras kinni väikelapsest, kes tahtis jooksu panna, ja saatis Nellile vabandava naeratuse. „Andke andeks, teil pole vedanud: me istume teie kõrval.“

„Oh, pole midagi, ärge muretsege.“ Nellile meeldisid lapsed; pealegi oli teretulnud kõik, mis takistab teda muretsemast, kuidas see

metallijurakas püsib õhus järgmised kaheksa tundi, mis kuuluvad New Yorki jõudmiseks.

Naine naeratas kergendunult. „Nii, Tyler, Zoe, teie istuge teisele poole prouat.“ Kaks vanemat last ronisid üle Nelli. „Tyler, ära vehi küünarnukkidega! Andke, palun, tõesti andeks.“

„Pole probleem, ausõna,“ ütles Nell väikest tüdrukut istuma aida-tes. „Aga kas te ei tahaks kõik koos istuda?“

„Väga lahe teist, aga nad käituvad paremini, kui nad ei istu kõik koos.“

Järgnes paar minutit seimist, mille kestel naine jagas laiaili mänguasjad, joogid, söögipoolise ja kinnitas väikelapse turvavöö ning vajus lõpuks Nelli kõrvale. Vanemad lapsed otsisid kohe välja tahvelarvutid, panid kõrvaklapid pähe ja muutusid vahakujusid meenutavalt vaikseks ja liikumatuks.

Kui lennuk hakkas stardirajale ruleerima, neelas Nell alla kõrisse tekkinud klombi ja võttis välja romaani, mille ta oli lennujaamast ostnud. Ta proovis võidelda kõhus võbelevate hirmuväriatega, keeras raamatus esimese lehe ja püüdis lugeda, kuigi raamat oleks nagu olnud kirjutatud leedu keeles, sest ta ei saanud ühestki sõnast aru. Hetk hiljem hakkas turvavööde ikoon vaikselt heli saatel plinkima ja lennuk võttis kiirust. Nell vaatas ärevalt ringi – kas siis keegi teine ei kuule kolinat? – ja kui lennuk kerkis maast õhku, ei teinud ta enam nägugi, nagu püüaks lugeda, vaid pigistas käetugesid ja surus jalad kõvasti maha, just nagu vajutaks kõigest väest pidurile.

„Kõik kombes, kullake?“ küsis Nelli naaber. Nelli silmad olid kõvasti kinni pigistatud, aga ta kujutas ette, kuivõrd *mitte* kombes ta välja nägi.

„Jah, suur tänu,“ pomises Nell, tundes, kuidas ta sõrmenukid tõmbusid lennuki kõrgust võttes valgeks ja kõik siseorganid vajusid alakõhtu. „Üksnes pisut närvis.“

„Kas soovite juttu ajada? See viiks mõtted lennult ära ja mina oleksin ülimalt rõõmus, kui mul õnnestuks teise täiskasvanuga rääkida.“

Nellil õnnestus kergelt noogutada.

„Tore! Nii, minu nimi on Sara ja teie nimi?“

„Nell,“ pomises Nell, kes oli keskendunud sellele, et oma tahtejõuga lennukit õhus hoida. „Väga meeldiv kohtuda.“

„Samad sõnad. Me käisime minu Windsoris – teate küll, seal, kus kuningannal on loss – elaval tädil külas ja sõidame nüüd tagasi koju Connecticuti.“

„Mhmh.“

„Kahjuks ei saanud mu abikaasa Eric meiega kaasa sõita. Töö.“ Sara ohkas. „Ericu ülemus ei anna mingit armu. Eric töötab finantsalal, ta kontor on New Yorgis. Kas te olete varem New Yorgis käinud?“

„Ei ole.“ Lennuki mootorid ei teinud enam nii ärevust tekitavat müra ja Nell riskis silmad avada. „Õigupoolest on see minu esimene visiit Ühendriikidesse.“

„Tõesti? Mis teid siis New Yorki toob?“

„Ma istun New Yorgis ringi. Ma sõidan Vermonti – Tansy Fallsi nime kandvasse põhjapoolsesse väikelinna.“

„Oh! No sellisel juhul on teil vedanud! Vermont on imeliselt ilus.“

„On tõesti, nagu võib aru saada, aga...“ Kuidas võõrale inimesele seletada, kui meeletut hirmu see tekitas: sõita ihuüksinda maailma teise otsa; linna, kus ta ei tundnud mitte ühtki hingelist? „Ma pole kunagi varem üksinda lennanud. Ja veel kodust nii kaugemale,“ kurtis Nell.

„Arusaadav, aga elu ju pidavatki tähendama, et sul tuleb oma mugavustsoonist välja murda ja uusi asju avastada. Kuidas selle kohta öeldaksegi? Tunne hirmu ja tee ikkagi ära! Just väljaspool mugavustsooni hakkavadki juhtuma imelised asjad.“

Nell naeratas ja noogutas viisakalt, aga tegelikult ei olnud sel kenal naisel õigus. Nell polnud kunagi mõistnud, miks peaks oma mugavustsoonist välja pääsemine olema hea asi. Mõelge nüüd! Juba sõna *mugavustsoon* ise ütleb kõik ära. Ja mis puutub hirmude omaks võtmisse, siis polnud ju võitlemise või põgenemise refleksi aastatuhandete jooksul ilmaasjata välja arenenud ja Nell eelistas igal võimalusel põgenemist. Kuigi mitte seda konkreetset.

Turvavööde ikoon kustus ja lennusaatjad tõusid püsti ja asusid joogiteenindust ette valmistama. Nelli haare käetugedel lõdvenes pisut ja ta vaatas tänulikult Sara poole.